

Ayako, Ilinka és a Szőke Herceg

Írta: Dan Lungu

Fordította: Nemes Csilla

Illusztrálta: Sebastian Ciubucă

Aznap, amikor anya borzasztóan leszidott a fogmosás miatt, az én jó barátnőm, Ayako, azt mondta, hogy kellene kerítenünk valahonnan egy szőke herceget. Azt mondta, hogy olvasta valahol, valamilyen kakaópacás régi ringy-rongy könyvben, hogy hogyan is lehet egy ilyen hercegre szert tenni.

Különben Ayako egy igazi név. Mert ugyanúgy, ahogy engem Ilinkának szólítanak a szüleim, őt az övéi Ayakonak szólítják, ugyanis a szülei japánok. Lehet, hogy az ő nyelvükön az Ayako pontosan Ilinkát jelent, és ez a magyarázata annak, hogy mi kettek ilyen jól megértjük egymást.

-És ha találunk egy ilyen szőke herceget? Mit teszünk vele? – kérdeztem.

-Nem tudom... Beletesszük egy dobozba és nézegetjük.

-De mivel fogjuk etetni?

-Hát, hogyha még kicsike, akkor tejecskével. – mondta Ayako.

-És, hogyha már nagy, akkor töltöttkáposztával. – egészítettem ki én.

-Mi az a töltöttkáposzta? – kérdezte csodálkozva Ayako.

-Ufff, tényleg nem tudod? Hát azok a rizzsel meg hússal töltött káposztagombócok, amelyeket meg kell...

-Ó, persze, tudom már! – ugrott fel Ayako. Egyféle sushi... disznóhúsból készül...

Ezután összevesztünk. Én azt szerettem volna, hogyha szőke herceget odaál-
lítjuk leckét írni, de Ayako azt mondta,
hogy inkább tartsuk benne a dobozban,
amíg felnövünk, aztán akkor majd fér-
jhez megyünk hozzá. Hiszen, ha jól meg-
gondoljuk, két szőke herceget is fogha-
tunk, nem csak egyet. És, hogyha ketten
vannak, akkor nem unatkoznak majd a
dobozban, amíg magukra maradnak, ha-
nem játszanak majd mondjuk szamurájo-
sat.

Aztán el is felejtettük ezt a beszélgetést,
hanem tegnap este egy furcsa dolog történt. Bebújtam a paplan alá,
lekapcsoltam a villanyt, és nézegettem a plafonon foszforeszkáló csil-
lagokat. Az igazi csillagokat is látom az ablakon keresztül, hiszen a
nyolcadik emeleten lakom. De tegnap este mintha feketére festették
volna az ablaküvegeket, semmit sem láthattam. Hirtelen egy kop-
panást hallottam az ablakban. Először azt hittem, hogy egy ág, vagy
egy eltévedt denevér, amely most jól beverte a buksiját. De a kopogá-
sok egyre sűrűbben hallatszottak, és a szívem elkezdett a torkomban
verni. Fejemre húztam a takarót, azzal a reménnyel, hogy akkor sem-
mit sem fogok majd hallani. El kell ismernetek, hogy nincs semmi
szégyen abban, ha valaki az éjjel kellős közepén fél egy idegentől
a nyolcadik emeleten. Csak egy kicsin múlt, hogy nem kiáltottam
át a szüleimhez a tulsó szobába. Ezt megtettem volna, ha a kívánc-
siságom nem lett volna nagyobb a félelemnél, amely arra biztatott,
hogy dugjam ki a fejem a paplan
alól és félszemmel lessem meg,
hogy mi is történik.

Az ablak irányában egy gyer-
ekarc volt kivehető, egy elem-

lámpa kerek fénye vetült rá, szájával éppen mondott valamit, de én nem értettem, hogy mit. Ahogy figyelmesebben elnéztem, hát látom, hogy nem más, mint Ayako. Vagy valaki más, aki pontosan olyan, mint ő. Összeszedtem a bátorságom, és a közelébe mentem, ő pedig intett nekem, hogy nyissam ki az ablakot. Zilált volt a haja, nézése bandzsa, mintha egy ördögi lény nézett volna rám, aki a barátnőm bőrébe bújt. Mégis, amint kinyílt a szája, és beszélni kezdett, úgy tűnt, hogy mégiscsak a barátnőm. De egyáltalán nem

voltam biztos abban, hogy ő az. Akkora szívem volt, mint egy hétig éheztetett bolhának, amikor mégiscsak kinyitottam az ablakot.

- Te vagy Ayako? – súgtam én.

-Nem, hanem a japán császárnő! Engedj már be, mert mindjárt magamra ereszttem!

-És, hátha egy kísértet vagy?

-Hát akkor már tizenötször megzabáltalak volna... „Hogyha már nagy, akkor töltötkáposztával.” – ez a titkos jelszó, rendben?

Kölcsönadtam neki a pizsamámat, mert körülbelül egyforma a termetünk, aztán azzal el is rohant a fürdőszobába. Erre azért volt szükség, hogy nehogy valaki a háziak közül észrevegye őt. Addigis a gondjaimra bízta a varázsléggömböt, amellyel csak éjszaka lehetett utazni. Apám megszidta, amiért túl sok teát ivott, aztán szerencsésen visszajött és felöltöztünk, együtt megfogtuk a varázsléggömböt, és elindultunk megkeresni a Szőke Herceget. Ayako mindent alaposan kijegyzetelt egy papírlapra. Tudta, hogy egy erdőbe kell megérkeznünk, amelyet csak ő ismert.

Itt egy csúnya békát kell keresnünk, amelyet pontosan éjfél és éjfél után fél órával meg kell csókolnunk. Aztán a tervek szerint a békának Szőke Herceggé kell változnia. A könyv legalábbis ezt állította, és nekünk semmi okunk nem volt, ami miatt ne hallagattunk volna a könyvre. Sőt, az is teljesen logikus volt, hogy minél csúnyább békát találunk, annál szebb Szőke Herceg lesz belőle.

Az erdőben nagyon össze kellett szorítanom a fogaim, hogy ne vacogjanak. Vaksötét volt, és az ágak félelmetesen ropogtak a lábaink alatt. Egy madár kiütötte kezünkől az elemlámpát. Szerencsére nem aludt ki.

Egyszer csak találtunk egy dülleltszemű békát, amelynek akkora szája volt, mint egy szelet görögdinnye. De Ayako szerint nem volt eléggé rusnya. Egy ágacska segítségével felfordította, majd ezt mondta:

-Nem látod, hogy mégcsak nem is békanyálás?

Úgyhogy tovább kerestünk. Végül találtunk egy csámpás példányt. Örömmel mindketten felugrottunk. Olyan volt, mint egy nagy kásás, túlrett körte, amin áthaladt egy teherautó. Vaksi volt, a bőre hideg és nyirkos, és ráadásul a hasa tele volt narancssárga undorító csomókkal. Pontosán éjfél múlt huszonöt perccel. Az első, aki izgatottan megcsókolta, Ayako volt. Mivelhogy a béka nem mutatott életjeleket, Ayako átnyújtotta nekem is. Belenéztem a béka szemébe, és gondolkodás nélkül megcsókoltam a homlokát. Rekedten és szomorúan brekegett. Mindketten feszülten figyeltük a békát. A percek lassan teltek, a hercegünk pedig csak nem akart megjelenni. Egy óra várakozás után szomorúan hazamentünk. Útközben hevesen vitatkoztunk. Ayako szerint, az óránk késett, szerintem pedig nem hím békát csókolunk meg, hanem egy nőstény példányt. Reggelig egyebet sem

tettem, mint a pizsamakabátom ujjával dörzsöltem a számat, és a rusnya békáról rémálmokat láttam. Amikor fölébredtem, az első dolgom az volt, hogy megmostam a fogam. Negyed órán át mostam, a fogkrém negyedét fölhasználtam.

-Na, ez igen, így szeretlek téged! – kiáltotta édesanyám. Látod, hogy mindig jót tesz egy kis veszekedés! – mondta aztán Apának.

